

גיליון 372 • ערב שבת קדוש פְּרָשַׁת חֻקַּת • ב' תמוז תשע"ט

יֵאֵךְ בְּרַכָּאֵטִי, אוֹי חֲשׁוֹבֹן צְדָק אַ דָּאָנאָטִיף פֿרַד פֿאַנאַם חאַזאַינאַם אָטוֹטִישאַטִי, אַ מי פֿיַם דאַ פֿיַם דאַ מי גולאַיַם, און מיר טְרִינְקֵן יֵן אַזוי ווי מַיַם, און מיר זאַגֵן אַלע צוזאַמֵן לַחַיִּים, וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם... סְטאַו יאַ פֿיטוֹ אוֹ סוֹבָאטוֹ, אוֹ סוֹבָאטוֹ. פֿרַפֿאַווֹ יאַ, יאַ פֿרַפֿאַווֹ, סוֹאיוֹ יאַבָּאטוֹ. טְרַבָּא טְרַבָּא...:

שמחת תורה תשכ"ד (כי אנו עמך הב')

פֿי אָנוּ עִמָּךְ וְאַתָּה אֱלֹקֵינוּ. אָנוּ בְּנֵיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ. אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵינוּ. אָנוּ קָהֳלְךָ וְאַתָּה חֻלְקֵנוּ. אָנוּ נִחְלַתְךָ וְאַתָּה גּוֹרְלֵנוּ. אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ. אָנוּ פֶּרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְּעֻלַּתְךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ. אָנוּ רְעִיתְךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סִגְלַתְךָ וְאַתָּה אֱלֹקֵינוּ. אָנוּ עִמָּךְ וְאַתָּה מְלַכְנוּ. אָנוּ מַאֲמִירְךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ

שמחת תורה תשכ"ד

הוא אֱלֹקֵינוּ הוא אָבִינוּ, הוא מְלַכְנוּ הוא מוֹשִׁיעֵנוּ, הוא יוֹשִׁיעֵנוּ וְיַגְאֵלְנוּ שְׁנִית בְּקִרְוֹב, וְיִשְׁמַעֵנוּ בְּרַחֲמָיו לְעֵינֵי כָל חַי לְאֹמֶר, הֵן גְּאֻלְתֵּי אֲתָכֶם אַחֲרֵית כְּבִרְאשִׁית, לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֵלֹקִים:

ליל שמחת תורה תשל"ד

הַאֲדַרְתָּ וְהֶאֱמוּנָה, לְחַי עוֹלָמִים. הַבִּינָה וְהַבְּרָכָה, לְחַי עוֹלָמִים. הַגְּאֻנָה וְהַגְּדֻלָּה, לְחַי עוֹלָמִים. הַדְּעָה וְהַדְּבוּר, לְחַי עוֹלָמִים. הַהוֹד וְהַהֲדָר, לְחַי עוֹלָמִים. הַוַּעֲד וְהַוַּתִּיקוּת, לְחַי עוֹלָמִים. הַזִּיז וְהַזְוָהר, לְחַי עוֹלָמִים. הַחִיל וְהַחוּסֹן, לְחַי עוֹלָמִים. הַטָּכֶס וְהַטְוָהר, לְחַי עוֹלָמִים. הַיַּחֲוּד וְהַיֶּרְאָה, לְחַי עוֹלָמִים. הַכֶּתֶר וְהַכְּבוֹד, לְחַי עוֹלָמִים. הַלֶּקַח וְהַלְבוּב, לְחַי עוֹלָמִים. הַמְּלוּכָה וְהַמְּשָׁלָה, לְחַי עוֹלָמִים. הַנוּי וְהַנְּצַח, לְחַי עוֹלָמִים. הַסְּגוּי וְהַסְּגָב, לְחַי עוֹלָמִים. הַעוּז וְהַעֲנֻוָה, לְחַי עוֹלָמִים. הַפְּדוּת וְהַפֶּאֶר, לְחַי עוֹלָמִים. הַצְּבִי וְהַצְּדָק, לְחַי עוֹלָמִים. הַקְּרִיָּאָה וְהַקְּדֻשָּׁה, לְחַי עוֹלָמִים. הַרוֹן וְהַרוֹמְמוֹת, לְחַי עוֹלָמִים. הַשִּׁיר וְהַשְּׁבַח, לְחַי עוֹלָמִים. הַתְּהִלָּה וְהַתְּפָאֶרֶת, לְחַי עוֹלָמִים.

ליל ב' דחג הפסח ה'תשט"ו

וְהִיא שְׁעֵמֶדָה לְאַבּוֹתֵינוּ וְלָנוּ שְׁלֹא אַחַד בְּלֶבֶד עִמָּד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ אֶלָּא שְׁכָכֶל דּוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִילֵנוּ מִיָּדָם:

שמחת תורה ה'תשט"ז

דְּרַכְךָ אֱלֹקֵינוּ לְהַאֲרִיךְ אַפִּיךָ לְרַעִים וְלַטּוֹכִים וְהִיא תְּהַלְתְּךָ. לְמַעַנְךָ אֱלֹקֵינוּ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ, רַאֵה עֲמִידַתֵנוּ דְלִים וְרִיקִים.

שבת פרשת בלק תשט"ז

אַסְדָּר לְסַעוּדַתָּא, בְּצַפְרָא דְשַׁבְּתָא, וְאַזְמִין בְּהַ שְׁתָּא, עֵתִיקָא קִדִּישָׁא: נְהוּרָא יְשָׁרֵי בְּהַ, בְּקִדְוִישָׁא רַבָּא, וּבְחַמְרָא טְבָא, דְּבִיָּה תַחְדֵי נַפְשָׁא: יְשֻׁדָר לֶן שׁוֹפְרִיָה, וְנַחְזֵי בִיקְרִיָה, וְיַחְזֵי לֶן סַתְרִיָה, דְּאַתָּאמֶר בְּלַחֲשִׁיא: יַגְלָה לֶן טַעֲמֵי, דְּכַתְרִיסָר נְהַמִי, דְּאַנּוֹן אֶת בְּשַׁמִּיָה, כְּפִילָא וְקִלִּישָׁא: צְרוּרָא דְלַעֲלָא, דְּבִיָּה חַיִי כְלָא, וְיַתְרַבִּי חֵילָא, וְתַסַּק עַד רִישָׁא: חַדּוּ חַצְדֵי חַקְלָא, בְּדַבוּר וּבְקִלָּא, וּמְלִילוּ מְלָה, מִתִּיקָא כְּדוּבְשָׁא: קָדָם רַבוֹן עֲלִמִּין, בְּמַלְיִן סַתִּימִין, תַּגְלוֹן פַּתְגָּמִין, וְתִמְרוֹן חַדּוּשָׁא: לְעַטְר פַּתוּרָא, בְּרַזָּא יַקִּירָא, עֲמִיקָא וְטַמִּירָא, וְלֹאוּ מְלַתָּא אֹוֶשָׁא: וְאַלִּין מְלֵיאָ, יְהוֹן לְרַקִּיעֵיאָ, וְתַמֵּן מְאַן שַׁרְיָא, הֵלֵא הַהוּא שְׁמַשָּׁא: רַבּוּ יַתִּיר יַסְגִי, לְעֵילָא מִן דְּרַגִּיָה, וְיַסַּב בַּת זּוּגִיָה, דְּהוֹת פְּרִישָׁא:

שמחת תורה תשי"ז (כי אנו עמך הא')

פֿי אָנוּ עִמָּךְ וְאַתָּה אֱלֹקֵינוּ. אָנוּ בְּנֵיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ. אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵינוּ. אָנוּ קָהֳלְךָ וְאַתָּה חֻלְקֵנוּ. אָנוּ נִחְלַתְךָ וְאַתָּה גּוֹרְלֵנוּ. אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ. אָנוּ פֶּרְמֶךָ וְאַתָּה נוֹטְרֵנוּ. אָנוּ פְּעֻלַּתְךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ. אָנוּ רְעִיתְךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ. אָנוּ סִגְלַתְךָ וְאַתָּה אֱלֹקֵינוּ. אָנוּ עִמָּךְ וְאַתָּה מְלַכְנוּ. אָנוּ מַאֲמִירְךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ

צמאה הב' שמחת תורה תשי"ח

הִי! צְמָאָה לָךְ נַפְשִׁי כְּמָה לָךְ בְּשָׁרֵי... עָךְ (הִי) טִי (אַתָּה) דוּרִין (שׁוֹטָה) מְרַקוּ (שֵׁם אָדָם) שְׁטוּ (מָה) טִי (אַתָּה) יִדִּישׁ (נוֹסֵעַ) נַ יְרַמְרְקוּ (לִירִיד) נִיעַ (לֹא) קוֹפְלִישׁ (קוֹנָה) נִיעַ (לֹא) פֿרוּדִישׁ (מוֹכֵר) טוֹלְקָא (רַק) רוֹבִישׁ (עוֹשֶׂה) סוֹרְקוּ (בְּלָבוּל):

שמחת תורה תשי"ט

נגון שאמיל...

שמחת תורה תש"כ

רחמנא דעני לעני ענינא. רחמנא דעני לתבירי לבא ענינא.

שמחת תורה תשכ"א

אַתָּה כְּחַרְתָּנוּ מְכַל הַעַמִּים, אַהֲבַת אוֹתָנוּ וְרַצִּיתָ בָּנוּ, וְרוֹמַמְתָּנוּ מְכַל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמַצּוֹתֶיךָ, וְקִרְבַּתָּנוּ מְלַכְנוּ לְעַבּוּדַתְךָ וְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ עָלֵינוּ קְרָאתָ:

שמחת תורה תשכ"ב

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אַעְרוֹג כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעְרֹג. נַפְשִׁי חֲמֵדָה בְּצִל דְּךָ, לְדַעַת כָּל רוּז סוֹדְךָ.

שמחת תורה תשכ"ג

סְטַאוּ יאַ פֿיטוֹ אוֹ פֿיַטְנִיצוּ, אוֹ פֿיַטְנִיצוּ. פֿרַפֿאַווֹ יאַ, יאַ פֿרַפֿאַווֹ, סוֹאיוֹ טְלִיצוּ. טְרַבָּא טְרַבָּא זְנַאטִי יאַק גּוֹלִיאַטִי, טְרַבָּא טְרַבָּא זְנַאטִי

לזכות החיילת בצבאות ה' אלה תחי' לרגל הולדתה בשעטומ"צ כ' סיון תשע"ט נדפס ע"י ולזכות הוריה לוי יצחק ושולמית שיחיו סטמבלר

הַדְּרָךְ לְהַתְּקַשְׁרוֹת - 'וְאַתָּה תְּצַוֶּה'

הַמַּאֲמָר הָאַחְרוֹן, לַעֲת עַתָּה, שְׂזוּכֵינוּ שֶׁהֶרְבִּי יָגִיָּה וַיַּחֲלַק אוֹתוֹ בְּיַדֵּי הַקְּדוֹשׁוֹת לְקַהֵל הַחֲסִידִים הוּא מַאֲמָר דְּבוּר הַמַּתְחִיל "וְאַתָּה תְּצַוֶּה", הַמְּדַבֵּר עַל הַקִּשּׁוֹר הַמִּיַּחַד בֵּין נְשִׂיא הַדּוֹר לְאֻנְשֵׁי הַדּוֹר. בְּמַהֲלָךְ הַשְּׁבַת נִלְמַד כְּמָה נְקֻדּוֹת בְּמַאֲמָר.

נְקֻדָּה שְׁלִישִׁית - כְּתִית לְמַאֲוֹר:

אַז וְהַיּוֹם

אבא/אמא: לְמַדְנוּ בְּשַׁבּוּעַ שְׁעָבֵר עַל כּוֹחַ הַאֲמוּנָה אוֹתוֹ מְגַלִּים נְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַנֵּי דוֹרָם, עַד לְמִסִּירוֹת נַפְשׁ מִמֶּשׁ. לְמַדְנוּ אֶת הַדְּגֻמָּה שֶׁהִבִּיא הֶרְבִּי הַרִּי"צ מִתְּקוּפַת גְּזַרְתֵּי הַמֶּן, כִּי צִדַּע עִמָּד מְרַדְּכֵי הַיְּהוּדִי וְעוֹרֵר אֶת כְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְתִשׁוּבָה וְלְמִסִּירוֹת נַפְשׁ.

דְּכָרִים אֵלוֹ אֲכַן הַתְּאִימוּ לְרוּחַ הַתְּקוּפָה שֶׁל שְׁנַת תַּרפ"ז, כְּשֶׁהֶרְבִּי הַרִּי"צ וְרַב הַחֲסִידִים שֶׁהוּ בְּרוּסְיָה תַּחַת הַשְּׁלִטוֹן הַקּוֹמוּנִיסְטִי שְׁאַסֵּר עַל קִיּוּם תּוֹרָה וּמִצְוּוֹת, וְהֶרְבִּי הַרִּי"צ עוֹרֵר אֶת הַחֲסִידִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשָׁם עֲבוּר הַקָּמַת יְשִׁיבוֹת בְּמַחְתָּרָת, לְדַאֵג לְיְהוּדִים בְּעִירוֹת הַשׁוֹנוֹת לְשַׁחֲטָה כְּשָׂרָה, בְּרִית מִלָּה, חֲפּוֹת, מְקַוְאוֹת וְכֵן הֵלְאָה.

בְּחֻלְקוֹ הַשְּׁנִי שֶׁל הַמַּאֲמָר, מְדַבֵּר הֶרְבִּי עַל הַתְּקוּפָה שֶׁלָּנוּ: כְּשֶׁכָּרַב הַמְּקוּמוֹת יְהוּדִים יְכוּלִים לְקַיֵּם תּוֹרָה וּמִצְוּוֹת בְּחַפְזִיּוֹת וּלְלֹא הַפְּרָעָה. מַתִּי יוֹתֵר קַל "לְמַסֵּר אֶת הַנַּפְשׁ" עַל תּוֹרָה וּמִצְוּוֹת, אֵז אוֹ עֲכָשׁוּ?

קַל כְּשֶׁקְּשָׁה

יְלָד/יְלָדָה: נְכוּן, כִּיּוֹם יוֹתֵר קַל לְקַיֵּם תּוֹרָה וּמִצְוּוֹת מֵאַשֵּׁר אֵז, בְּזִמְנִים הַקָּשִׁים. מֵצַד שְׁנֵי, דְּוָקָא כְּשֶׁקְּשָׁה - קַל יוֹתֵר לְהַתְּעוֹרֵר בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ. כְּמוֹ כְּשֶׁאָדָם מְרַגִּישׁ שֶׁהוּא בְּסַכְּנַת חַיִּים וְאֵז מִתְּגַלֵּים אֲצִלוֹ כּוֹחוֹת אֲדִירִים הַמְּסִיעִים לוֹ לְהַנְּצִל, כֶּךָ גַּם בְּמוּכָן הַרוּחָנִי, כְּשִׁיְהוּדִי מְרַגִּישׁ שֶׁהַנַּפְשׁ שֶׁלוֹ, הַרוּחָנִיּוֹת שֶׁלוֹ בְּסַכְּנָה, מִתְּגַלָּה אֲצִלוֹ הַכּוֹחַ לְהִלָּחֵם עֲבוּר שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוּוֹת וְהוּא אֲפִלּוּ מוּכָן לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ עַל כֶּךָ.

Orin Creative

לזכות החייל בצ"ה מנחם מענדל שיחי' אבל לרגל הולדתו בשעטומ"צ ביום ט"ז סיון תשע"ט נדפס ע"י הוריו נתאי ואלה שיחיו אבל ...

לזכות החייל בצבאות ה' יוסף חי משיח שיחי' מלמד לרגל יום הולדתו א' תמוז נדפס ע"י ולזכות הוריו שיחיו יצחק אושר ושרה שיחיו מלמד

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

לשותפות בפעילות נשמתא דאורייתא לאלפי ילדים וילדות צו קשר ר' מנחם מענדל אלפרוביץ 0523017770

✂

גיליון 372 חקת

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

✂

וכפי שפרשנו את הפסוק "כתית - למאור": כשם שהשמן יוצא מהזית דוקא על ידי הכתישה שלו, כך המאור - הנקדה היהודית, מתגלה בעם ישראל דוקא בזמנים הקשים. כפי שאפשר לראות במציאות, ששקורה חלילה משהו לא טוב, כלם מתעוררים ומתאחדים בתפלות ובמעשים טובים.

החקמה היא, גם כשהכל טוב לכאורה, להמשיך ולקיים תורה ומצוות באותו כוח ובאותה התלהבות, כפי שהיה בעתים בהם נדרשנו למסירות נפש.

קימו וקבלו

אבא/אמא: נחזר שוב לתקופה של גזרת המן. במגלה כתוב "קימו וקבלו היהודים עליהם". אומרת על כך הגמרא שהקיום של התורה אותה קבלו בני ישראל במתן תורה, היה דוקא בשעת גזרת המן.

זאת אומרת, שבמובן מסים, הקיום של המצוות בזמן גזרת המן היה יותר גבוה מאשר בעת מתן תורה. איך זה יתכן? והרי במתן תורה בני ישראל היו במצב הרוחני הכי גבוה שיכול להיות, ואלו בימי המן הם היו במצב לא טוב, הם השתחוו לצלם בזמן נבוכדנצר, נהנו מסעודתו של אותו רשע, אחשורוש, וגם נגזרה עליהם גזרת שמד. אז איך אפשר לומר שיש משהו יותר טוב בזמן הזה מאשר בעת מתן תורה?

אמונה פנימית

ילד/ילדה: התשובה היא שבמתן תורה אמנם המצב היה משבח ביותר, אבל זה היה מצד הקדוש ברוך הוא. הוא הוציא את ישראל ממצרים, קרע להם את הים ונתן להם את התורה. איך אנחנו יכולים לדעת שהתורה באמת נחקקה בתוכם? אולי זה להבדיל כמו האמונה של אותו גנב, שמאמין אבל גונב כי האמונה לא חלחלה לתוכו? שעת המבחן הגיעה בזמן גזרת המן!

כאשר הוא גזר גזרה על היהודים, וכפי שלמדנו, הם יכלו חלילה להמיר את דתם ולהנצל, אבל מרדכי עורר אותם למסר את הנפש עבור יהדותם, והם קימו תורה ומצוות במשהו שנה שלמה (מאז הפלת הפור בחדש ניסן ועד הפצוע של הגזרה שהיה אמור להיות בחדש אדר, ביום הפורים, כשנים עשר חדשים לאחר מכן). מתוך מסירות נפש - אז קבלנו הוכחה שבאמת האמונה נחקקה בתוכם.

המבחן הראשון

אבא/אמא: אבל, יש רמה גבוהה עוד יותר מזה. הרי הפסוק "קימו וקבלו היהודים עליהם" מדבר אחרי שכבר היה "ונהפך הוא". אחרי שהתרחש הנס ועם ישראל נצל. וכפי שמפרש רש"י שמאהבת השם שהתעוררה בעקבות הנס, היהודים 'קבלו על עצמם' את התורה מתוך.

כפי שלמדנו קדם, לעתים הכוח העצום של המסירות נפש, נחלש כשחוזרים לשגרה. כשהכל טוב לכאורה. אם כן, היו לעם ישראל שני מבחנים: מבחן אחד ארך שהתחיל במתן תורה ונמשך עד גזרת המן. במבחן הזה בני ישראל קבלו ציון 100%... הם היו מוכנים למסר את נפשם על קדוש השם! סימן שהם באמת קבלו

את התורה. שבאמת האמונה נכנסה בתוכם והפכה להיות חלק מהם.

מאה, פעם שניה

ילד/ילדה: המבחן השני התחיל אחרי הנס: זהו. אין גזרה. עם ישראל נצח את אויביו. את המן ועשרת בניו תלו על העץ. בית המן נתן לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי. תכף עם ישראל גם מקבל רשות להמשיך לבנות את בית המקדש השני. יכול להיות שעכשו ההתלהבות תתפוגג.

אבל לא! עם ישראל קבל מאה גם במבחן השני. גם אחרי הנס, כשכבר חלפה לה הגזרה, הם "קבלו עליהם" והמשיכו לקיים תורה ומצוות באותה התלהבות ובאותו כוח של מסירות נפש.

מה מציק

אבא/אמא: מה עדין היה חסר לעם ישראל באותה תקופה? מה בכל זאת 'הציק' להם וגרם להם להמשיך באותו להט של מסירות נפש? כלשון הגמרא: "אפתי עבדי אחשורוש אנן". עצם היותם בגלות, היא זו שגרמה לעם להמשיך ולהתעורר, להמשיך ולעמד במסירות נפש.

אם כן, רוח הדברים במאמר היא, שגם בדרנו יש להמשיך ולעמד בכוח של מסירות נפש. באותו כוח והתמסרות שחסידים עשו בדור הקודם למען הפצת התורה והמצוות תחת השלטון הקומוניסטי, עלינו להמשיך ולפעל גם כעת. נכון, יותר טוב לנו. אבל עדין חסר לנו. אנחנו עדין נמצאים בגלות. רצוננו לראות את מלכנו!

נקדה רביעית - רק אותה בעצמה:

'כתית' תוצרת הגלות

אבא/אמא: למדנו שיש שני סוגי "כתית למאור" - הראשון הוא כשגוזרים גזרות על עם ישראל ואז מתגלה בהם כוח המסירות הנפש. השני הוא 'כתית' גם כשטוב לעם ישראל ואפשר לקיים תורה ומצוות, אך אנו עדין נמצאים בגלות.

ובלשון הרבי:

"והענין הוא, דזה שישאל הם שבורים מזה שהם בגלות (גם כשיש להם הרחבה בגשמיות וברוחניות), הוא, כי רצונו האמתי של כל אחד מ'ישראל הוא שיהיה גלוי אלקות, ועד שזה נוגע לעצם מציאותו, ולכן, זה שבזמן הגלות אין מאיר גלוי אלקות כמו שהיה בזמן הבית [ובפרט כשמתבונן בזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו הרי זה כאלו נחרב בימיו], הנה מזה עצמו איז ער אינגאנצן צוטרייסלט (=הוא

נתון כלו בשכרון ובמצב של) 'כתית'.

רק אותה בעצמה

ילד/ילדה: "וידוע מה שכתב הצמח-צדק שהיה נשמע ממורנו ורבנו נשמתו עדין (אדמו"ר הזקן. בתרגום): איני רוצה כלום. איני רוצה בגן עדן ובעולם הבא שלה. אני רוצה רק אותה בעצמה!"

ועל ידי שהיה נשמע לשון זה מאדמו"ר הזקן... נתן הכוח לכל אחד ואחד מ'ישראל שעקר רצונו יהיה גלוי העצמות, ועד כדי כך, שכשאינ מאיר גלוי זה... הוא במצב דכתית, ומבקש ג' פעמים בכל יום (או יותר) ותחזינה עינינו בשוכה לציון ברחמים, שאז יהיה גלוי אלקות ועד לגלוי העצמות.

וזהו כתית למאור, שעל ידי הענין דכתית מזה שנמצאים בגלות - מגיעים ל(ה)מאור, כי זה שהרצון דכל אחד מ'ישראל הוא גלוי אלקות ועד שזה נוגע לעצם מציאותו [שלכן הוא נשכר ונדכא (כתית) מזה שבזמן הגלות לא-יש גלוי אלקות] הוא מצד עצם הנשמה, מאור שבנשמה, שהתקשרותה באלקות היא התקשרות עצמית".

באור הפסוק

אבא/אמא: לסכום, נבאר את הפסוק מתחלתו ועד סופו:

"ואתה - משה רבנו, תצוה - תחבר ותקשר, את בני ישראל - עם הקדוש ברוך הוא, ויקחו אליה שמן זית זך - על ידי שמשה מחבר את בני ישראל הוא זוכה לתוספת אור וגלוי נעלה יותר, כתית למאור" - לפי הפרוש הראשון שלמדנו, כשבני ישראל נמצאים במצב של 'כתית' - גזרות וכדומה, אז מתגלה אצלם ה'מאור' וכוח המסירות נפש. לפי הפרוש השני, עצם היותם של בני ישראל בגלות גורם להם להיות במצב של 'כתית'. ועל ידי זה מתגלה אצלם ה'מאור', עצם הנשמה.

נר תמיד

ילד/ילדה: "להעלות נר תמיד... מערב עד בקר לפני ה'" - יש נר שדולק רק בשעת 'ערב'. כשחשוך בחוץ, הוא מתעורר במסירות נפש, כמו בפרוש הראשון. אך יש 'נר תמיד' שבוער תמיד, גם כשבחוץ יש אור ולכאורה הכל טוב, עדין הוא בוער במסירות נפש, בגלל שהוא עדין בגלות וברצונו להתאחד עם השם, כמו בפרוש השני.

לפי הפרוש השני יש גם באור חדש במלים "ויקחו אליה". משה מגלה ב'ישראל את כוח האמונה עד למסירות נפש, והם לוקחים את זה קדימה גם למצבים 'רגילים' ומגלים גם בהם את כוח המסירות נפש שירשו ממשה שבכל דור.

(מעובד ע"פ מאמר ד"ה ואתה תצוה, קונטרס פורים קטן תשנ"ב)

נגונים שהרבי למד

שבת מברכים פרשת קדושים ה' תשי"ד

צמאה לה נפשי, כמה לה בשרי, בארץ ציה ועיף בלי מים. פן בקדש חזיתה לראות עזה וכבודך.